

לצפון או לדרום) או יסלק תקדש לצדדין: ח. לפשנפנה^(ז) בשדה, אם הוא אחריו הגדר, ^(ט) יפנה מיד, ובבקעה יתרחק עד מקום שלא יוכל חבירו לראות ^(י) פרוצו: ט. לא ישב במהרה ובחזק ולא יאנס לרחק עצמו יותר מדאי, שלא יתק שני הכרששתא: י. * לא יקנה ^(יא) ביד ^(יב) ימין: יא. לא יקנה ^(יג) בחרס, משום ^(יד) כשפים. ולא בעשבים יבשים, שהמקנה בדבר שהאור שולט בו, שני התחנות נזירות. ולא בצורר שקנה בו ^(טו) חבירו, מפני שמביא את האדם לידי תתחבולות. הגה ועכשיו שפתי פסאות שלנו ^(טז) אין בשדה נהגו לקנה ^(יז) בחרס, וכן נהגו לקנה ^(יח) בדבר שהאור שולט בו, ואינו מדיק, ופוק חזי מאי עמא דבר ^(יט) (חזושי אגודה פרק המוציא): יב. לפנה ^(כ) בצניעות בפילה כמו ביום: יג. לא ישותן מעמד, מפני ניצוצות חמדות ^(כא) על רגליו, ^(כב) אם לא שיעמד במקום גבוה או שישותן לתוך עפר תחתו

שערי תשובה

פרונו. עין באר היטב. ובבביר שור דף קי פתב, שדעת האחרונים כל שאינו רצאה פרונו אף על גב דרצאה גופו נשומע עטושו שרי, פדושמע בגמרא גבי שומרי סהרות דלא נלבוש דמשמע דמחלק בין שדה לעיר, עין שם: ס. ימין, עין באר היטב. ובבביר שור דף קי חולק על הפנן אברהם בזה, וכתב לחלק בין רגיל בקניית דבר קדשה ורגיל בהראות או אינו רגיל בשפיתין והוא אשר שפיתין בשמאל ושאר מעשיו במין דעלמא, יש לו לקנה במין שלו שהוא שמאל דעלמא, וכן אם אינו רגיל בקניית דבר קדשה ורגיל בשפיתין, אף על גב דמותרין בשום זמן שפיתין דבר קדשה, אין סביר לחש לזה חזקיה ודא פל אדם, ואם רגיל בקניית דבר קדשה ואינו רגיל בשפיתין, מקנה בשמאל שלו שהוא ימין פל אדם, ולא יקנה במין שלו שפיתין ביה, ואם הוא אשר שפיתין במין ושאר מעשיו בשמאל, אם הוא רגיל בקניית ולא בשפיתין, הוא מקנה בשמאל פל אדם, ואם רגיל בשפיתין ולא בקניית, יקנה במין דעלמא, ואם רגיל בשפיתין או אינו רגיל, חזי ודא פל אדם ומקנה בשמאל של פל אדם. זאת תורת השלח מדבריו ז"ל. וכן במחזיק בדין בשם מור וקציעה, שאשה גם כן לא תקנה במין, והוא פתב על זה שאין להחמיר עליה כד, עין שם. וכן ביר אפרים מה שכתב בפרוש דברי הט"ז, עין שם. אלא שהבית יוסף בסימן מג פתב שאסור לקנה במין, עין שם שהוא נכון, והביא אחריו נדחוק בפרוש דבריו ז"ל: ס. כשפים. עין באר היטב. ובבביר יוסף האריף והביא דברי האלה ודא פל אדם ורגיל בזה, ואינו

שיב. והבביר שור דף קי חולק דבביר אף באגני פלים אין לקנה, משום כשפים, עין שם:

באור הלכה

מחצה סמוך לה וכנ"ל. והמנהג להקל בהשלחן ערוך. ומסתברא דבמקומותיו שהולכים במכנסים ואין דרך לפרע את עצמו גם להארא יש להקל: י. * לא יקנה ביד ימין. עין במשנה ברוך. ואשר שפיתין בשמאל ושאר מעשיו עושה במין, מצדדים הפרי מגדים וכתבתי שפיתין בשמאל דעלמא, ולא אוליין ביד ימין ודא פל אדם וקדש כד תפלין, ובדלפון בסימן כו. ואם כתב במין ושאר מעשיו עושה בשמאל, יש לעין לפי טעמיהם, עין שם. ובספר כבוד שור משמע דאם ידו השמאלית רגיל בקניית דבר קדשה ואינו רגיל להראות טעמו תורה ^(עין רש"י פסוק סב ע"א), וזה אינו נהג אצלנו, נחשבת אצלו ימין ולא יקנה ביה, אלא יקנה בשמאל שלו שהוא ימין פל אדם, ואם כתב בדבר קדשה במין ורגיל בזה, ואינו

משנה ברוכה

בית הכנסת או בית המדרש, ^(א) דלא יהא מכלל מי שצאמר עליהם ואתוריהם אל היכל ד', וכן לא יעשה בית הכנסת מכלל כנסיית בית הכנסת או בית המדרש, שלא יהא הפי השפעת מגלה נגדם וספר חסידים סימן תתיד וקצתו קאלה רפה והנהגות ר' צביאב איגור. ואם בונה כהל באמצע להפסיק בין מחצות בית הכנסת לבית הכנסת, לכאורה אין להתמיר. ועין בארצות התיים: ח. ^(טו) יפנה מיד. דהא אין חבירו רואה את פרונו. ^(טז) וכן בחצר אחריו כהל הבית, ואף על פי שתכירו שומע קול עטושו שלמשה, אין בכך כלום, שבהשפעת קול עטושו שלמשה אין בו אסור משום צניעות, אלא שהיא חרפה ובושה לכני אדם, ומי שאינו מקפיד אינו מקפיד: ^(יז) פרונו. רוצה לומר, מפני ^(יח) שראו את גופו ושומע קול עטושו שלו, שרי. י. ביד ימין. מפני שפיתין כד תפלין. וטוב לזהר ^(יט) מלקנה באמצע האמצע שבו עולו הרצועה, וכתבו האחרונים, דאשר יד שכל עניניו עושה בשמאל, מקנה בשמאל דידה שהוא ימין פל אדם, ואם כתב בשמאל ושאר מעשיו עושה במין או להפך, עין בבאור הלכה: יא. ^(יב) בחרס. ואפלו ^(יג) היא תלקה ואינה מקרע הבשר, דאם אינה תלקה ויש בה תדודים קטנים, יש בזה גם כן מפני הסכנה, שלא יתק שני הכרששתא: ^(יד) חבירו. אבל אם קנה הוא עצמו בו או שיש או שקנה מצד אחר, ^(טו) לית לן פה: ^(טז) אין בשדה. ולא שכיתי כשפים, לכן מחר בתרס, ודוקא ^(יז) אם הוא חלק וכנ"ל: ^(יח) בדבר שהאור נכו. אפשר דוקא לענין שאר דברים, אבל לענין עשבים יבשים גם להתנהגות יש להתמיר, דהם מתחבים את הבשר, ובדלפון בסימן שיב סעיף ה, עין בפרי מגדים. כתב בהנהגות ר' צביאב איגור בשם הספר חסידים, כשיצא מבית הכנסת יראה המקום שישב עליו שלא יהיה טנופות, שמא יבא חבירו פתאם או פלילה וישב עליו: יב. ^(כא) בצניעות בפילה. רוצה לומר, ^(כב) שלא יגלה עצמו יותר מביום, ולא יגלה עצמו עד שישב ^(כג) וכתבי גונא, כי לפניו יתברך תשכה כאורה, אבל אין צריך להתרחק. ^(כד) ואם אין שם אדם, ^(כה) אפלו נכרי, אסור לפנות בפניו. וכל זה לפנות, אבל במקום הלוח בני אדם, כדי שלא יספכו בני אדם על ידו. אבל אם יש שם אדם, ^(כו) אפלו נכרי, אסור לפנות בפניו. וכל זה לפנות, אבל להשתין מתר אפלו ביום בפני רבים, אם צריך לכה, שאין לו מקום, ^(כז) ואפלו בפני אשה, משום דאיבא סכנתא אם יעמיד עצמו. ואשה לא תעמד להשתין אפלו נגד פניו של תינוק, ^(כח) משום דאיבא תציפותא, אבל לצדדין, שאינה משתנת ממש נגד פניו, לית לן פה: יג. על רגליו. ויאמרו שהוא כרות שפכה, שאין מימי רגליו מקלחת אלא שותתין, וכרות שפכה אינו מוליד, ויאמרו על פניו שאינם שלו: ^(כד) אם לא נכו. ואם אין לו עצות אלו, וגם שם אי אפשר בשיחה, יוכל לעשות עצה אחרת שלא יבא לידי ניצוצות, שישמע בפצנים

שער הצינור

ז. (ח) מלקח סימן ע סעיף ז: ח. עלת המיד ופרי מגדים וארצות התיים, דלא פלגיה רבה: (ט) פרי מגדים: (כא) ארצות התיים: י. (כב) משליח: יא. (כג) ב"ח ובבביר שור וארצות התיים: (כד) מן אברהם: (כה) ארצות התיים: יב. (כו) רש"י: (כז) עין פרי מגדים: (כח) מן אברהם: (כט) פשוט, דלא נזע מאבני פניו ומשאו, בקא קמא ג: (ל) מן אברהם: (לא) חז אדם: (לב) תוספות: